

Latife Tekin

Berci Kristin Çöp Masalları

LATİFE TEKİN
BERCİ KRİSTİN
ÇÖP MASALLARI

Can Çağdaş

Berci Kristin Çöp Masalları, Latife Tekin

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Adam Yayınları, 1984

Can Yayınları'nda 1. basım: 2018

9. basım: Temmuz 2024, İstanbul

Bu kitabın 9. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Editör: Ünver Alibey

Düzeltili: Burçak Başpınar, Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık
San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul
Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-3872-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah., Eski Büyükdere Cad., İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

LATİFE TEKİN
BERCİ KRİSTİN
ÇÖP MASALLARI

ROMAN

♥can

Latife Tekin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Buzdan Kılıçlar, 2018

Gece Dersleri, 2018

Manves City, 2018

Sevgili Arsız Ölüm, 2018

Sürüklenme, 2018

Aşk İşaretleri, 2019

Muinar, 2019

Ormanda Ölüm Yokmuş, 2019

Rüyalar ve Uyanışlar Defteri, 2019

Unutma Bahçesi, 2019

Zamansız, 2022

LATİFE TEKİN, 1957'de Kayseri'de doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983'te çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), "Gümüşlük Akademisi" (öykü, 1997), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), Sedat Simavi Ödülü'nü kazandığı *Unutma Bahçesi* (2004), *Muinar* (2006), *Manves City, Sürüklenme* (2018) ve *Zamansız* (2022) adlı romanları, 2009'da *Rüyalar ve Uyanışlar Defteri*, 2020'de de *Altınçayır Vadisi'nin Çocukları* adlı çocuk kitabı yayımlandı. 2019 Erdal Öz Edebiyat Ödülü'ne değer görülen Latife Tekin'in Türkçenin yarına kalacak büyümlü mirası olarak nitelenen romanları İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Japonca, Felemenkçe ve Farsça başta olmak üzere pek çok dile çevrildi.

Ertuğrul'un
sonsuz sevgisine

Bir kış gecesinde, gündüzleri kocaman tenekelerin şehrin çöpünü getirip boşalttıkları bir tepenin üstüne, çöp yığınlarından az uzağa, fener ışığında, sekiz kondu kuruldu. Sabah konduların üstüne yılın ilk karı düştü. Borca alınmış ziftli kâğıtlardan, inşaat tahtalarından, at arabalarıyla harmanlardan taşınan briketlerden kurulan bu sekiz konduyu ilkin çöp ayıklamaya gelen insanlar gördü. Sepetlerini, torbalarını sırtlarından indirmeden, topluca konduların yanına koştular. Kondularının başında bekçilik eden kurucularla lafa tutuştular. Sert, zorlu bir rüzgâr, sesleri orta yerinden bölüp durdu. Bir ara konduları alıp gidecek oldu. Çöp ayıklayıcılar konduların eğri duvarlarının, iğreti çatılarının rüzgâra dayanamayacağına söylediler. Kurucular da çatılara ip bağlayıp tutmaya, duvarlara destek çakmaya karar verdiler.

Çöp taşıyan kamyonlar bir kez gelip gittikten sonra çöp yolunun ağzındaki simitçiler tepeye sekiz kondu yapıldığını öğrendiler. Haber onların ağzından çevredeki kahvelere, tamirhanelere, atölyelere yayıldı.

Öğlen olmadan tepeye kar gibi insan yağmaya başladı. Odacılar, tablacılar, simitçiler ellerine birer kazma alıp geldiler. Köylerinden gelip akrabalarının yanına yerleşen, kondu kurmak için şehrin arka tepelerinde gezi-

nenler onların arkasından seğırttiler. Kadın erkek, çağ çocuk dört bir yana dağıldı. Önce ayaklarıyla, kollarıyla, bir diz çöküp bir dinlererek ölçü aldılar. Sonra kazmayla toprağı çiziktirip tek gözlü, eğri büğrü planlar yaptılar. Akşama çöp yolu, tuğla briket, ziftli kâğıt yolu oldu. O gece fener ışığında, kar altında, karın üstüne yüz kondu daha kuruldu.

Sabah naylon leğenden çatıları, eski kilimlerden kapıları, muşambadan camları, ıslak briketlerden duvarlarıyla çöp yığınlarının çevresinde, ampul ve ilaç fabrikalarının alt yanında, tabak fabrikasının karşısında, ilaç artıklarının ve çamurun kucağına bir mahalle doğdu.

O gün evlerin içini döşeyecek eşyalar, mahallenin öteki çocukları ve kadınları da sırtlarında torbalar, kucaklarında bebeklerle gelip evlerin içine girdiler. Yatak denkeri açıldı. Evlerin toprak tabanlarına kilimler yayıldı. Islak duvarlara süpürge çöpünden mavi boncuklu uğurlar, sararmış resimler asıldı. Çatılara beşikler bağlandı. Her kondunun yan duvarından bir soba borusu çıkarıldı.

Fabrikalarda çalışan işçiler at arabalarıyla gelen eşyaları, ordan oraya koşturan insanları pencerelere birikip gülerek seyrettiler. Laf atmalar, ıslık çalmalar, kavgaya tutuşmalar gün boyu sürüp gitti. Akşam konduların üstüne bir yorgunluk çöktü. Islak duvarların, rüzgâr vurdukça çatırdayan çatıların altında insanların içi geçti. Fabrikaların akşam vardiyaları dağılmadan mahalle getirerler uyudu.

Fabrikaların makineleri durdu. Işıkları söndü. Tepe kopkoyu bir karanlığa gömüldü. Rüzgâr gece yarısından sonra konduların çatılarına yanaştı. Çatıları söküp kanatlandı. Çatılara bağlı beşiklerde uyuyan bebekler de çatılarla birlikte uçup gitti.

İnsanlar derin uykularından sıcak yüzlerine yağan, kirpiklerine konan karla uyandılar. İlkin gökyüzünün kar

olup konduların içine döküldüğü güzel bir rüya gördüklerini sandılar. Sonra bağıra çağıra karanlığı yırttılar. Kadın erkek, çağ çocuk, herkes içlikleriyle dışarı döküldü. Fenerler yakıldı. Topluca çatı ve bebek aramaya çıkıldı. Kadınlar bebeklerini daha da uzağa sürüklemesin diye rüzgârın yolunu bağladılar. Bir ağıtla mendillerinin, yazmalarının ucuna düğüm attılar.

Çatılardan biri ampul fabrikasının bahçesinde bulundu. İki dut ağacının arasında yere çakılıp durmuştu. Çatıya bağlı beşikteki bebeğin ağlamaktan sesi boğulmuş, korkudan gözleri iri iri olmuştu. Öteki çatılarsa tabak fabrikasının altındaki düzlükte yan yana sıralıydı. Bebekler beşiklerden çıkmış, karın üstünde sürüne sürüne dolaşüyor, tabak fabrikasından atılmış kırık tabaklarla oynuyorlardı. İncecik ağlama sesleri rüzgâr vurdukça tıngırdayan tabakların seslerine karışıyordu.

Kadınlar buz kesmiş bebeklerini bir sevinçle kucaklarına aldılar. Tabak fabrikasının az ilerisindeki kömür deposuna sığındılar. Erkekler birer ikişer çatılarını çeke çeke getirip duvarların üstüne kondurdular. Bir daha uçup gitmemeleri için de kalın iplerle bağlayıp uzunlamasına kırık tahtalar çaktılar, ipleri sedirlerin bacaklarına doladılar. Rüzgârın sert estiği günlerde bir yandan bu iplere, bir yandan tahtalara tutunup asıldılar.

Onlar uçmasın diye çatılarını tutarken şehirdeki tüm kuşlar toplanıp naylon tahta evler mahallesine geldiler. Konduların üstünde eğri eğri uçarak kuş olmaya, kanat takmaya heves eden çatılara güldüler.

Cik cik çatıcık uçsana
Beşikten kanat taksana
Bize bir bebek atsana
Cik cik bebecik cik cik

Kuşlar günlerce konduların üstünde eğri eğri döndüler. Döne ötüşe konduların yerini belli ettiler. Onlar “Cık cık bebecik” diye gülüp uçarken yıkımcılar mahalleye geldiler.

“Bir araya toplanmayın, bizi simit yapıp kondularımızı yıkacaklar.”

Kadınlar kucaklarından bebeklerini atıp ellerine ke-serleri aldılar. Erkekler karınlarını küreklerin saplarına verip konduların önüne durdular. Kondulardan birinin duvarını tekmeyle yıkan bir yıkımcı topal bir kadından ilk darbeyi yedi. Kanlar içinde yere serildi. Yuvarlana yuvarlana ta dereye indi. Konducular topluca yıkımcıların üstüne atıldılar. Kuşlar kanat çırpıp bulutlara yukarı uçtu. Yıkımcılar kazmalarını bırakıp dere aşağı kaçtılar.

O gece mahalleye kocaman kamyonlar geldi. Beş kamyon bir cipin arkasından konduların arasına girdi. Farlar yakıldı. Silahlar göğüslere dayandı. İnsanlar farların ışığına çağrıldı.

“Toplanmayın, bizi simit yapıp ortalarına alacaklar.”

Bir saate yakın süren çatışmadan sonra mahalle halkını farların ışığında simit yapıp ortalarına aldılar. Evlerin duvarlarını eşyaların üstüne yıktılar. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte mahalle halkını kamyonlara tıkuş tıkuş doldurup götürdüler.

Kamyonlar çekildikten sonra çatılarla eğleşmeye gelen kuşlar bulutların altından topluca aşağı süzüldü. Yıkık konduların üstüne gözlerinden ıvıslak tüyler döküldü. Sonra topluca dönüp gittiler.

Kamyonlara doldurulup götürülen insanlar öğlen sonu yıkık kondularının olduğu tepeye yeniden geldiler. Çöp ayıklayıcıların didik didik attığı, rüzgârın dört bir yana savurduğu kırık dökük eşyalarının başında bir ke-derle dönendiler. Önce öfkelerini yaş edip gözlerinden akıttılar. Sonra bir hırsıyla kalkıp işe sarıldılar. Kırık tahta-

ları bir solukta yan yana çattılar. Yırtık kilimleri birbirine uladılar. Tenekeleri üst üste çaktılar. Çocuklar taşları, kırılmamış briketleri, tuğlaları çarçabuk bir yana yığdılar. O gece yıkılan kondularının yarı boyunda yeni kondular kurdular. Çatıların üstüne çöp yığınlarından ayıkladıkları naylonları, yırtık pırtık savanları, delik deşik kilimleri serdiler. Kiremit yerine tabak fabrikasının altındaki düzlükten çekip getirdikleri kırık tabakları dizdiler. Gece yarısından sonra yorgun yılgın yeni kondularına girdiler. Rüzgâr vurdukça çın çın öten tabakların sesini dinleye dinleye uykuya geçtiler.

Çatıların üstündeki tabaklar tek tek uçup gitti. Naylonlar, kilimler savrulup yere serildi. Briket aralıklarından konduların içine su doldu. Orta yerde göllendi. Çatı deliklerinden beşiklerin üstüne bir karış kar yağdı. Bekler ağlaşana kadar hiç kimse uyanmadı.

Kadınlar neden sonra kalkıp kırık fenerleri yaktılar. Konduların ortasına ark yapıp göllenen suları dışarı akıttılar. Şiltelerin üstündeki karı çırptılar. Kondularının üstüne kilimleri, savanları örttüler.

Kondulardan biri rüzgâra dayanamayıp sabaha karşı çöktü. Çatıyla birlikte ampul fabrikasının bahçesine uçan bebek taşların, tahtaların altında sıkışıp öldü. Sabah bebeği eski bir şilteye sardılar. Üç erkek şilteye sarılı bebeği yanlarına alıp uzak bir mezarlığa vardılar. Mezarlığın duvarından gizlice içeri atladılar. Bebek şilteyi usulca toprağa bırakıp kanatlandı. Annesi arkasından saçlarını yoldu. Entarisinin döşünü yırttı. Eteğine taş doldurup tepenin burnuna çıktı. Söve saya rüzgârı taşa tuttu. Kadını çeke çeke burundan aşağı indirdiler. O günden sonra bu burna “Kovma Burnu” dediler.

Çocuklar sabahların erken saatlerinde Kovma Burnu’nda toplaşıp yıkımcıların yolunu gözlediler. Bir sabah ellerinde parıldayan kazmalarla bir sürü adamın kondu-

larına doğru geldiğini burundan aşağı kuş gibi uçup haber verdiler.

Yıkımcıların parıldayan kazmaları daha onların soluklanmaları kesilmeden konduların duvarlarına indi. Yıkımcıların üstüne atılan insanların önünü kamyonlar çevirdi. Kondular bir anda yerle bir edildi. Yıkımcılar kazmalarını sırtlarına vurup gittiler. Kamyonlar geri geri işledi. Yıkık evlerin üstüne güneşin donuk ışıkları vurdu. Kamyon gürültüleri silinirken herkes ince titrek bir ağlama duydu.

Sırma, sağlam bir tuğlayı göğsüne bastırılmış, yıkık konduların önünde titriyordu. Öteki çocuklar tepenin dört bir yanında teneke ve taş toplarken Sırma'nın titremleri arttı. Debelenmeye başladı. Göğsüne bastırıldığı tuğlayı yere koyup üstüne yattı. Saçlarını yolup yolup rüzgârın önüne attı. Kadınlar gelip Sırma'nın başında halka oldular. Bir iple ellerini bağladılar. Kevenlenmiş saçlarından tutup sarstılar. Yüzüne su elediler. Dişlerinin kilitlenmesinden korkup ağzına bez verdiler. Sırma çırpına çırpına yoruldu. Gözleri kocaman oldu. Elleri bağlı, olduğu yere yığılıp sustu. Sabaha kadar ateş yakıp ölü ışıklar altında kondu çatan insanlara baktı. Sabah annesi Sırma'yı kolundan tutup kurdukları kondularına sürüdü. Üstünü örttü. Ellerini çözdü.

Sabah yıkımcılar yeniden geldiler, insanlar iki büküm olup düştükleri konduların içinde dozer kasnaklarının sesiyle irkildiler. Gözlerini bir korkuyla açıp gerisin geri yumdular. Sonra sürüne sürüne kondularından çıkıp yatak, kilim, ne kaldıysa dışarı attılar. Dozerler döne dolana konduların üstünden geçti, kırık briketleri, tabakları un ufak etti, tahtaları parmak gibi ölçülü ölçülü kırdı, tenekeleri katlayıp kıvrıp attı.

Dozerler geldikleri gibi bir gürültüyle gittiler. Kamyonlar geri geri çekildiler. Fabrika camlarına toplaşıp

seyreden işçiler sessizce makinelerinin başına döndüler. Sırma yine yıkık konduların önünde bir ağıda tutuldu. Dozerlerin arkasından tekmeleyip briket unlarını savurdu. Saçlarını yoluk yoluk edip ellerini entarisinin döşüne taktı. Üstünü başını yırttı. Çılgık çılgılığa kendini yere attı. Sırma'nın ellerini yine bağladılar. Sırma'yı okuyup iyileştirmesi için mahallenin en yaşlısı Güllü Baba'yı çağırdılar. Güllü Baba bastonuyla yeri yoklaya yoklaya geldi. Sırma'nın başına çömeldi. Elleriyle arayıp Sırma'nın seğiren bedenini buldu. Yüzünü elinin altında sıçrayan küçücük kıza verdi. Sonra bastonuna dayanıp uzun uzun okuyup üfledi. Sırma'nın titremelerini eliyle dinleye dinleye içi birden doldu. O da Sırma gibi bir ağıda tutuldu. Sırma ipleri gere gere sarsıldıkça o da sarsıldı. Sırma Güllü Baba'nın büzülmüş gözlerinden akan yaşa baka baka duruldu. Titremez oldu. Güllü Baba da gözlerini silip sustu. Omuzunu yıkıp Sırma'nın bağlı ellerinden tuttu. Soluğunu onun çamura bulanmış yüzünde gezdirdi, "Sırma bildircin, ağlama, çözsünler seni teneke toplu," dedi. Sırma'nın ellerini çözdüler. Sırma usulca başına toplanan kalabalığı yardı. Teneke toplamaya başladı.

Sırma'nın arkasından insanlar tepenin dört bir yanına dağıldılar. Tabak fabrikasından atılan eski alçı kalıplar, kırık tabaklar bir anda duvarlara dönüştü. Erkekler çöp ayıklayıcılarla kavgaya tutuştu. Çöp ayıklayıcılar dere-den aşağı kaçıp gittiler. Naylon torbalar, sepetler kondulara çatı oldu. Yarısı çöp, yarısı kalıp, yarısı tabak evler kuruldu. Sabah yıkımcılar çöp evleri tekmeleyip yerle bir ettiler, insanlar akşama kadar teneke, taş, tahta, çöpten ayıkladıkları çeşit çeşit malzemeyle gece tepeye benzer bir dolu şey diktiler. Ama sabah yıkımcılar gelip o şeyleri gene yere serdiler.

Yıkım üst üste tam otuz yedi gün sürdü. Her yıkım-

dan sonra kurulan kondular biraz daha küçüldü. Gitgide eve benzemez oldu. İnsanlar insanlıktan çıktı. Toza, çamura, çöpe bulandı. Üstler başlar yırtık delik içinde kaldı. Üç bebek yıkımdan, soğuktan usanıp kaçtı. Yıkımcıların gözlerinin önünde kuş olup göğe çıktı. Bir yıkımcıyı keserle yaralayan yaşlı bir kadın iki candarmanın yanına katılıp tepeden gitti. Kalanların teneke toplamaktan, çöp ayıklamaktan soluğu kesildi.

Yıkımın son günlerine doğru tepede dikili tek ağaç kalmadı. Çöp didik didik atıldı. Paslı teneke kutular, ampul başlıkları, her gün atılan tabaklar, çöpten ayıklanan kartonlar, naylonlar, şişeler ne bulunduysa kondu yapımında kullanıldı.

Bir sabah bembeyaz bir arabayla gelip çöpün sahibi olduğunu söyleyen adamın ağzı burnu kanatıldı. Adamın kuruyup kalan kanının üstüne delik değişik olan yatakların pamukları saçıldı. Ne yatak kaldı ne yorgan ne de ev kurmaya yarayacak taş tabak. Öyle ki ufala ufala son yaptıkları evler cin hamamına döndü. Onları da rüzgâr alıp götürdü.

İnsanlar rüzgârın ardına düşüp giden evlerine burkularak baktılar. O gece çöp yolunun ağzındaki inşaatlardan birine sığındılar. Kadınlar çocuklarla bir köşeye çekildiler. Erkekler Güllü Baba'nın etrafını çevirdiler. Güllü Baba bir kederle elini alınaya verdi. Uzun uzun kendini dinledi. Bastonunu yanına dayayıp bir şeyler mırıldandı. Sonra yıkımcılar kondu kurdukları tepenin yerini unuttuncaya kadar inşaatta yatıp kalkmalarını öğütledi.

“Çöpe sahip çıkar konduları kurarız,” dedi.

Geç saatlere kadar çöpten toplayacakları demirleri, şişeleri, naylonları nasıl satacaklarını konuştular. Konuşa konuşa çöpten altınlar, kıymetli taşlar çıkardılar. Taşların ışıltısından kamaşan gözlerini yumup uykuya daldılar.

Sırma uyku tutmayan gözlerini karanlığa dikti. Ka-

ranlıkta upuzun bir yolu trenle geçti. Annesiyle birlikte taş bir köprünün altında oturup bekledi. Beklerken gelip geçen insanların tümü ağbisine benzedi. Sırma geniş yollar boyunca sıralanmış evleri, denizi hiç görmedi. Gözlerini ağbisinin yüzünden başka yere çevirmedi. Bu yüzden en çok, şehirde köylerindeki evlerinden daha küçük bir eve gelip girdiklerinde şaşırды. Şaşkınlığından utandı. Babasının yanına o gün hiç sokulmadı.

Sırma o gece amcasının evinde kaldıkları günlerde yaşadığı bir dolu şeyi daha düşündü. Düşündükleri sabahın ilk ışıklarıyla aklından uçtu. Sırma usulca annesinin koynundan sıyrılıp çıktı. Koşa koşa evlerinin tepedeki yerine vardı. Sonra tepede döne dolana cam kırıkları, ufacık taşlar, düğmeler, şişe kapakları topladı. Soluğunu tutup saçlarını yolduğu yere oturdu. Topladığı kırık camlardan, iki dişi kalmış eski naylon taraktan, düğmelerden, şişe kapaklarından ufacık bir kondu kurdu.

Sabah yıkımcılar yeniden geldiler. Tepede ev yerine evcilik oynayan ufacık bir kız gördüler. Kızın etrafında dönüp dolanıp gittiler. O sabahtan sonra da bu tepeye hiç gelmediler.

İnsanlar üç gün boyunca yıkımcıların gelmesini bekledikten sonra çöp yığınının başında toplandılar. Önce çöpten yamuk yumuk bir tahta parçası çıkardılar. Üstüne kömürle eğri büğrü harfleri yan yana getirip “Savaştepe” yazdılar. Tahtayı topluca götürüp çöp yolunun ağzındaki bir plastik atölyesinin duvarına astılar.

Bu tahta levha bir ay sonra resmî giysili iki adam tarafından asıldığı yerden alındı. Yerine, üstünde “Çiçektepe” yazan mavi teneke bir levha asıldı.

Çiçektepe adı verildikten sonra adının güzelliğine

kanan, yıkımın durduğunu duyan yüzlerce insan bu tepeye geldi. İnsan akımını durdurabilmek için çöp yoluna derin çukurlar kazıldı. Kocaman kamyonlarla taşınıp kum, çakıl yığıldı. Tepeye akan insanlar küreklere yapışıp kumu, çakılı çukurlara doldurdular. Yolu aşır tepeye çıktılar. Bir gecede Çiçektepe'ye fener ışığında yüz kondu daha kuruldu. Sabah konduların çevresindeki boş yerler paylaşıldı. Paylaşılan yerler ufak ufak taşlarla, tellerle çevrildi. Çevrilen yerlerin sahipleri birer ikişer köylerinden eşyalarını yükleyip geldiler. Kondularını kurup içine girdiler. Çiçektepe'de çiçekler açılmadan kimi sırt sırta küs gibi duran, kimi yüz yüze bakan kondulardan üç ayrı mahalle oluştu. Üçünün adını da çocuklar buldu. Birinin adı Fabrikadibi, birinin adı Çöpaltı, birinin adı da Dereağzı oldu.

Çiçektepe’de çiçekler açılınca, gün ışığında ilk önden, minaresi tenekeden bir cami kuruldu. Caminin minaresini kurulduğu günün gecesinde rüzgâr söküp uçurdu. Kuktan kulağa yayılan minareyi bulup getirenin her tuttuğunun altın olacağı söylentisi yüzünden uykularından olanlar, dere tepe gezenler çıktı. Tüm aramalara rağmen minare bulunamadı. Kayıp minare tartışması günlerce sürüp gitti. Sonunda yeni bir minare yapılmasına karar verildi. Çiçektepe’de bu tartışmaların sonucunda İslamın beş şartına “geceleri minare tutmak” diye bir şart daha eklendi. Çocuklar, sakatlar, emzikli ve gebe kadınlar özür-lü kabul edildi. Onlara minare tutmak günah sayıldı.

Caminin arkasında, Fabrikadibi’nde, bir sabah yazılı bir taş ortaya çıkarıldı. Taşın bulunduğu yerde bir yatırın yattığı lafi kondulara yayıldı. O taşın bulunduğu yere işemek, tükürmek, oradan dua etmeden geçmek suç sayıldı. Mahallece taşın başına gidilip ondan su dilendi. Taslara, küçük teneke kutulara su doldurulup taşın etrafına dizildi. Yatıra suyun nasıl bir şey olduğu gösterildi. Ta uzak tepelerin başına vurulmuş kuyulardan iki ucundan tene-keler sallanan sırtlıklarla su taşımının güçlükleri dile getirildi. Düğmeler çözülüp sırtlar açıldı. Herkes sırasıyla taş sırtındaki, boynundaki nasırları gösterdi. O günden

Bir kış gecesinde, gündüzleri kocaman tenekelerin şehrin çöpünü getirip boşalttukları bir tepenin üstüne, çöp yığınlarından az uzağa, fener ışığında, sekiz kondu kuruldu. Sabah konduların üstüne yılın ilk karı düştü.

Bu sözlerle başlıyor Latife Tekin'in ikinci romanı **Berci Kristin Çöp Masalları** ve sanayi mahallesiyle geniş bir alana yayılmış çöp sahası arasında bitiveren bir gecekondu mahallesinin hikâyesini dillendiriyor. Bir yanda kırsaldan kente göç ettiği haldе eski gelenek ve göreneklerine, söylencelerine tutunanları gözler önüne seren bu kültleşmiş roman, bir yanda da hayatta kalmak, şehre uyum sağlamak, fırsatlardan yararlanmak için yabancılaşanları, yıpranıp yozlaşanları anlatıyor. Hem de büyülu hikâyelerle, ağıtlarla, mânilerle ve tekerlemelele örülmüş olağanüstü bir üslup, sakınmasız bir göz ve sınısıcak bir şefkatle.

İlk kez 1984 yılında yayımlanan **Berci Kristin Çöp Masalları**, edebiyat dünyasında büyük yankı uyandırmış, kısa sürede pek çok dile çevrilmiş ve uluslararası bir beğeniyle karşılanmıştı. Muazzam bir hayal gücü, dil ustalığı ve duyarlılığın ürünü olan bu benzersiz metin, Latife Tekin'in başyapıtlarından biri sayılıyor.

#büyölügerçekçellik #masal #söylence #tekerleme #yoksulluk
#gecekondu #göç

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [x](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-3872-2

9 789750 738722